

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 9 (Det levende væsen og døden) – Lektion 38

Den anden død – Udfrielse af helvede

17.

Som allerede omtalt i lektion 35 er der i forbindelse med begrebet “døden” grundlag for at tale om både en første og en anden død. Således refererer udtrykket “den første død” til den velkendte fysiske død, hvorimod udtrykket “den anden død” henviser til døden fra alle de lavere naturer i det levende væsens mentalitet og psyke.

At forekomsten af den anden død må være af den allerstørste betydning for de væsener, for hvem opholdet i den første sfære på en eller anden måde har antaget form af en skærsilds- eller helvedestilværelse, er ikke vanskeligt at indse. Thi som det er blevet os bekendt, er det netop de lavere naturer i den menneskelige psyke, der fører til dannelsen af de forekommende helvedestilstande, hvorfor det naturligvis må betegnes som en velsignelse og lykke, at der i tilværelsen gives mulighed for at dø fra disse naturer, akkurat som det må siges at være en lykke, at der gives mulighed for at dø fra f.eks. en udslidt eller lidelseshærgen fysisk organisme. – Men hvorledes bringes denne anden død til at indtræde?

Hertil oplyser Martinus, at den anden død i sin mest udprægede form bringes til at indtræde på foranledning af den følelse af ulykkelighed og håbløshed, der efterhånden stærkere og stærkere griber de væsener, for hvem den første sfære har antaget karakter af skærsild eller helvede. Denne ulykkelighedsfølelse betegner nemlig selve det udløsende moment bag den anden døds indtræden således at forstå, at det simpelthen er nævnte følelse, der virker som den igangsættende faktor bag processen.

Som vi især husker det fra lektion 37, er der det karakteristiske fællestræk ved samtlige skærsildstilstande, at de før eller siden fører til oplevelsen af den allerdybeste følelse af håbløshed og ulykkelighed – ja, til en sådan grad af hjælpeløshed, at de implicerede væsener, uanset hvordan de normalt er indstillede og sindede, til slut i et sidste desperat forsøg på at opnå udfrielse fortvivlet og ubehersket anråber en mere eller mindre ukendt, højere magt om hjælp og lindring. Dette gælder for alle uden undtagelse, og vi begynder altså nu at få et allerførste indtryk af, at netop dette initiativ betegner selve det igangsættende moment bag den proces, der i form af en “anden død” ene af alle kan føre til udfrielse – udfrielse af det mentale helvede. – Men netop heri må også retfærdiggørelsen af skærsildzonens eksistens just ses. Den må ses deri, at var der ikke mulighed for oplevelsen af skærsilds- eller helvedestilstande indtil den grad af konsekvens, som det specielt i lektion 37 er søgt udtrykt, da gaves der heller ikke mulighed for at etablere en sådan følelse af ulykkelighed, at den anden døds proces kunne sættes i gang. Og det ville i virkeligheden igen betyde, at der ikke ville være mulighed for at etablere et sådant indgreb i det kosmisk ufærdige væsens mentale struktur, at det kunne komme til at opleve den åndelige verdens højere zoner eller sfærer, idet disse kun lader sig “betræd såfremt mentaliteten totalt er udrenset for alle lavere islæt og tendenser – og her først og fremmest udrenset for den egoistiske tendens. Retfærdigheden af skærsildzonernes eksistens må med andre ord ses deri, at det er her, den renselse af bevidstheden bringes til at finde sted, som sætter det kosmisk ufærdige menneske i stand til at betræde zoner i den åndelige verden, som det ellers helt ville være udelukket fra; zoner, der tilsammen danner et tilværelsesområde af en sådan

standard, at alene udtryk som "Paradiset" eller "Guds rige" formår at stå som dækkende betegnelser derfor.

18.

Med hensyn til deres eksistens kan skærsildszonerne altså ikke retmæssigt betragtes som vidnesbyrd om en katastrofal defekt eller fejl ved verdensordenen, og langt mindre kan de betragtes som grufulde institutioner frembragt af en smålig, intolerant og dømmesyg guddoms hævnerrige lune. De bør alene betragtes som en åndelig smeltedigel, hvor sjælene kan lutres og beredes til at tåle mødet med det betagende lysvæld fra en alkærlig, kosmisk guddoms åsyn. Og denne smeltedigel virker altså i første instans på den måde, at den bringer de implicerede væsener til at føle den allerdybeste hjælpeløshed, håbløshed og ulykkelighed over deres egen situation og dermed i virkeligheden at føle den dybeste lede ved sig selv og alt, hvad de er. Foruden ønsket om udfrielse skabes der nemlig herved langsomt grobund for ædlere, mentale strømningers trivsel i mentaliteten, hvoraf først og fremmest ydmyghedsfølelsen skal fremhæves. Og følgende sine egne love fortsætter processen og kulminerer til sidst i det enkelte væsens fortvivlede og totalt selvfornedrende skrig om hjælp og undsætning. Det er ikke længere sig selv nok. Det føler i dybet af sin sjæl, at det ved sig selv absolut intet er, men at det kun har værdi og betydning i forbindelse med helheden. Det erkender, at det har brug for helheden – men vel at mærke brug for den på en helt ny måde. Det har brug for den som et objekt, det kan vise sin sympati, sit værd og sin kærlighed, som et noget, det kan kærtegne og ofre sig for. Ja, det erkender virkelig sandhedsdybderne i mesterens ord: "Saligere er det at give hellere end at tage". Det erkender, at det er langt mere vidunderligt at tjene end at blive tjent, at dyrke end at blive dyrket. Og det indser, at der kun gives én vej til oplevelsen af hjertets dybe fred og lykke, nemlig vejen der går gennem skabelsen af andres fred og lykke. Alt dette erkender væsenet i det øjeblik, det i kulminationen af sin fornedrelse og sine mentale lidelser udsender sit nødskrig mod det ukendte forsyn. Det erkender det ganske vist ikke i velformulerede ord og begreber, men derimod i dybe, smertefulde følelsesstrømninger; men det ændrer intet ved den kendsgerning, at det nu befinder sig i en tilstand, hvor det gennem en passende indsats udefra effektivt vil kunne få drejet tendensen i sin mentale indstilling bort fra det egoistiske princip og i retning af det altruistiske princip. Sagt med andre ord: det er modent for modtagelsen af et mentalt indgreb, gennem hvilket just de lavere naturer i dets psyke for en vis periode kan lammes og helt sættes ud af spillet, således at det hinsides det nævnte indgrebs fuldbyrdelse kun kan tænke og føle i kontakt med kærlighedens og altruismens princip.

19.

Måden dette indgreb foretages på, varierer i det uendelige fra tilfælde til tilfælde, men bag om variationerne virker der en grundmetode, der er fælles for overhovedet alle tilfældene. Denne er suggestionens metode. Ved suggestion forstås som bekendt en vis energisk påvirkning af et andet væsens forestillingsliv, en påvirkning, der er af mere eller mindre tvangsmæssig karakter.

Suggestion forekommer i rigt mål i det daglige, fysiske liv og udøves på talløse forskellige måder. For eksempel tages suggestionens metode i rigt mål i anvendelse indenfor reklamens verden. Således har enhver, der har overværet en almindelig dansk biografforestilling, været genstand for reklamesuggestion i ganske betydelig grad under forudsætning af, at vedkommende har været så letsindig at indfinde sig 10 – 15 minutter før den egentlige forestillings begyndelse. Gennem reklamelysbilleder og – film søges tilskuerens forestillingsliv tvunget ind i ganske bestemte baner; baner, der f.eks. lader vedkommende tro, der intet er som "Valo", der kan gøre vasketøj hvidt, at først og fremmest brugen af "Macs" er hemmeligheden bag tiltrækningskraften på det modsatte køn, og at blot brugen af "Brylcreme" sikrer vejen til succes. Vi kender alle mere eller mindre indgående disse klicheer og forstår dermed også intimt, hvad der forstås ved begrebet suggestion.

At den suggestive metode er i stand til at fremkalde betydelige virkninger, kan f. eks. voksnes påvirkning af små børns forestillingsliv tjene som eksempel på. Tydeligst kommer det måske til udtryk, når et sådant lille barn har slået sig eller på anden måde er blevet bragt i gråd. Da kan en voksen gennem en passende suggestiv påvirkning lede barnets forestillingsliv ind i baner, der er så uforenelige med de, der betinger gråden, at denne helt standser. Hvem har f.eks. ikke set det helt lille barns ansigt skifte brat fra den bitreste gråd til det klareste smil som følge af en positiv påvirkning af suggestiv karakter og dermed altså været vidne til en påvirkning, der ligefrem bortvejrer alle de forestillinger, som nærer gråden? – Der er næppe noget menneske, der har kunnet undgå at være vidne til dette fænomen!

20.

Allerede nu er vi klar over, at der i den suggestive metode ligger en ganske betydelig magtfaktor gemt. Allermest overbevisende kommer denne kendsgerning dog måske til syne gennem det fænomen, vi kalder hypnose. Hypnose er nemlig intet som helst andet end den suggestive metode bragt ud i sin alleryderste konsekvens her på det fysiske plan. Som det vil vides er påvirkningen af forestillingslivet her så effektiv, at de suggerede personer ligefrem kan bringes til at opleve ting, som i hvert fald ikke eksisterer i fysisk forstand, men vel at mærke opleve dem, som om de eksisterede i denne forstand.

Vedkommende kan bringes til at se hvide mus, giraffer og elefanter i et ellers helt tomt lokale. Den pågældende kan også bringes til at reagere på fysiske genstande, som var de noget helt andet, end hvad der faktisk er tilfældet. Vand kan bringes til at smage som petroleum eller eddike, og en almindelig tvebak kan bringes til at virke, som om den var en rødglødende jernplade – og vel at mærke virke så kraftigt, at der fremkommer vabler og brandsår på huden. – Forøvrigt er også de såkaldte stigmafænomener eksempler på virkninger af suggestion, i dette tilfælde virkninger af selvsuggestion eller, som det også kaldes: autosuggestion.

21.

Når emnet suggestion ofres denne omtale, skyldes det, som det vil forstås, den omstændighed, at det netop er suggestionens metode, der drages i anvendelse, når ulykkeligt stillede væsener skal udfries fra den række selvskabte skærsilds- eller helvedestilstande, de under deres ophold i den første sfære er blevet fængslede i. Og det må derfor have sin naturlige interesse at konstatere nogle af de erfaringer, vi allerede i forvejen sidder inde med vedrørende denne metodes magt og muligheder.

Som det uden videre vil kunne forstås, er suggestionens første forudsætning den, at der kan opnås kontakt mellem den, der skal suggereres og den, der skal afgive suggestionen. Dette gælder naturligvis også der, hvor suggestionen skal tjene som grundlag for en befrielsesaktion i den første sfære. Også der må en sådan kontakt tilvejebringes, og det er netop dette, der skabes grundlag for i det øjeblik, det ulykkelige væsen i sin yderste nød og pine afsender sit nødskrig mod det ukendte forsyn. Gennem dette initiativ åbner det sig nemlig et øjeblik så uforbeholdent for omgivelserne, at disse kan få lejlighed til at fange og fængsle dets opmærksomhed. Og den suggestive påvirkning kan derefter begynde at foregå.

22.

Inden vi imidlertid fordyber os nærmere i teknikken bag denne påvirkning, kunne det sikkert have sin betydning et øjeblik at rette opmærksomheden mod det spørgsmål, hvem det egentlig er, der udøver den, og dermed hvem det egentlig er, der udfrier og således bønner de forskellige ulykkelige væsener fra deres respektive skærsildsfængsler?

Løsningen på dette problem er ifølge Martinus helt enkelt den, at det er væsener, der på den ene side er nået frem til at kunne færdes hjemmefant i den åndelige verden, og som på den anden side er opfyldt af en dyb og inderlig trang til at være til hjælp og nytte for andre i den udstrækning, deres

evner gør det muligt, og de enkelte situationer gør det påkrævet. Man kunne passende kalde disse væsener for "skytsengle" eller "skytsånder", idet en væsentlig del af deres tilværelse er forbundet med den specielle opgave at varetage en nærmere bestemt, overordnet beskyttelse af medvæsener, som fremdeles lever i den farlige fysiske verden. Alle er vi i virkeligheden omgivet af en større eller mindre skare åndelige medvæsener, som i henhold til vor individuelle skæbnesituation beskytter os mod katastrofer og ulykker, der ikke passer ind i vort skæbnemønster, men som uden denne beskyttelse alligevel ville ramme os.

-Dette emne vil senere få sin egen specialomtale, og når vi i det hele taget er kommet ind på det her, skyldes det blot den omstændighed, at skytsenglene foruden at udøve en beskyttelse af medvæsener i den fysiske verden også varetager en gerning som befriere af væsener, der på den ene eller den anden måde er blevet indestængt i et skærsildsfængsel. På mange mennesker virker begrebet "skytsengle" både overordentligt naivt og overspændt, men som vi her ser, udtrykker det faktisk ganske træffende den rolle, som spilles af de væsener, det refererer til. I hvert fald rummer vort sprog ikke noget bedre begreb at drage i anvendelse.

Om skytsenglene oplyser Martinus, at de kan repræsentere meget forskellige udviklingstrin. Der findes skytsengle, som stammer fra højt liggende åndelige verdener, og som varetager særligt krævende opgaver, f.eks. beskyttelsen af verdensgenlødere og verdensgenløsningsmissioner. Og der gives skytsengle, som rekrutteres fra de jordiske menneskers egne rækker; og netop for de jordiske menneskers eget vedkommende varetages skytsengletjenesten hovedsageligt af disse sidstnævnte, d.v.s. af medvæsener, der gennem nogen tid har levet hinsides både den første og den anden død – altså af væsener, der er gået forud, som man siger.

Det er naturligvis ikke alle, som dør fra den fysiske verden, der hverken er velegnede eller har udpræget lyst til at virke som skytsengle i den åndelige verden. Det afhænger ganske af både deres naturlige interessers placering og af karakteren og kvaliteten af hver enkelt specielle mentale udrustning. Derimod modtager alle, for hvem skytsengletjenesten bliver en naturlig mission, en vis optræning og uddannelse, gennem hvilken de bliver egnede til effektivt at kunne udføre et sådant hverv. Og blandt det, som læres, er ikke mindst anvendelsen af suggestionens metode – altså den metode, gennem brugen af hvilken skytsenglen bliver i stand til at befri ulykkelige medvæsener fra fortvivlede situationer i den første sfæres helvedeszoner.

23.

Og hvordan arbejder så en sådan skytsengel? – Ja, det afhænger som allerede nævnt af det enkelte tilfælde. Alligevel kan der fremdrages principielle træk, som går igen og igen, simpelthen fordi de udgør en del af selve grundmetoden.

Skytsenglens første opgave består i at forholde sig afventende under forløbet af den krise, som de senere stadier af skærsildsprocessens udvikling hos et nærmere bestemt medvæsen er udtryk for, samtidig med at vedkommende skytsengel på det mest indgående overvåger denne proces. Grunden hertil er, at skytsenglen øjeblikkelig må træde i aktion i det øjeblik, krisen kulminerer, og det ulykkelige væsen gennem sit nødskrig mod Forsynet åbner sig for omgivelserne. I netop dette øjeblik må skytsenglen nemlig effektivt kunne påkalde sig det nødstedte væsens opmærksomhed, og det på en sådan måde, at denne med usvigelig sikkerhed fængsles og fastholdes.

Denne sidstnævnte opgave løser skytsenglen som regel på den måde, at den for det nødstedte medvæsen åbenbarer sig i en skikkelse, der på en gang indgiver det tillid og vækker dets forundring. Herved sluttes der nemlig en åndelig kontakt mellem de to væsener, en kontakt, som det er skytsenglens opgave at fastholde på det mest ubetingede. Og nu tager den egentlige suggestionsproces sin begyndelse. Denne former sig fra skytsenglens side som en række forsøg på at

bortlede klientens opmærksomhed fra de områder i forestillingslivet, som tidligere fængslede, hvilket i praksis foregår på den måde, at skytsenglen påtvinger den nævnte klient en gruppe forestillinger af en nærmere bestemt og fra de oprindelige forestillinger tilpas afvigende karakter. Stadigt virker skytsenglen for at stimulere og fastholde klientens opmærksomhed på disse nye forestillinger, der i passende tempo udskiftes med retning mod interessesfærer, der befinder sig i stadig større og større afstand fra de, der hørte skærsildsområdet til. Og i tilslutning hertil koncentrerer skytsenglen sig om øjeblikkelig at skride ind mod ethvert tilløb til tilbagefald i de gamle forestillingstemaer.

Gennem hele denne krævende proces, der altså i store træk er analog med den voksnes trøst af det grædende barn, drejes det nødstedte væsens bevidsthed ganske langsomt og gradvis i en ny retning i den forstand, at dets bevidsthedsliv ledes ind i nye og positive baner. Men det bør kraftigt understreges, at dette kun kan lade sig gøre som følge af den lutring og modning af sjælelivet, der har fundet sted under skærsildsperiodens forløb. Uden denne med alt, hvad den har frembragt i retning af ydmyghedsfølelse, ensomhedsfølelse, følelsen af hjælpeløshed og selvutilstrækkelighed – og først og fremmest følelsen af lede og afsky for de skærsildsdannende grundfaktorer, uden denne lutring af sjælelivet ville selv ikke den dygtigste og mest energiske skytsengel kunne stille noget op hvad angår en redningsaktion. Thi uden denne lutring ville væsenet slet ikke være indstillet på at lade sig lede og påvirke, så lidt som det ville være indstillet på at lade sig redde fra noget som helst. Da ville det tværtimod kun være indstillet på at stole på sine egne evner og muligheder og på at dyrke sig selv og sine egne snævert egoistisk betonedede interesser. Og det ville i tilgift hertil kun have hån og spot til overs for ethvert forsøg på iværksættelsen af den drejning af bevidsthedslivet i altruistisk retning, som netop skærsildsoplevelsen danner grundlag for. Skærsildsoplevelsen medfører med andre ord en overordentlig dybtgående og meget speciel erfaringsdannelse, en erfaringsdannelse, der repræsenterer intet mindre end selve grundforudsætningen for, at væsenerne kan blive modne for den anden døds indtræden. – Og som vi forstår, er det netop processen bag denne anden døds fuldbyrdelse, vi her er i færd med at skitsere.

24.

Nævnte anden død er som allerede flere gange nævnt ensbetydende med en død fra alle de lavere naturer i det levende væsens mentalitet eller psyke. Og det er altså denne dødsproces, væsenet er genstand for i den periode, hvor det er genstand for skytsenglens suggererende påvirkning. Man kan med andre ord på den ene side tale om, at væsenet under sin skærsildsperiode opnår at modnes og beredes til den anden døds indtræden derigennem, at det simpelthen indtil lede udlever alle de interessesfærer, der bærer og opretholder selve skærsildstilstanden. Og samtidig kan man på den anden side hævde, at selve dødsprocessen for den anden døds vedkommende fuldbyrdes gennem dén suggestive påvirkning, som udgår fra skytsenglen (eventuelt skytsenglene), og gennem hvilken individet udfries fra netop sin skærsild eller sit helvede.

Når der i denne forbindelse ligefrem er grundlag for at tale om en dødsproces, ligger det i, at den fra skytsenglen udgående påvirkning efterhånden, som den har stået på i nogen tid, viser sig at have blivende virkning. Dette skyldes, at påvirkningen i lighed med den velkendte hypnose – blot i endnu stærkere grad – er ensbetydende med et overordentligt dybtgående indgreb i klientens psyke. Ja, så dybtgående er dette indgreb i den første sfære, at man ligefrem må tale om en varig lammelse af samtlige de bevidsthedsorganer i den sjælelige struktur, gennem hvilke individet normalt er i stand til at dyrke og udfolde de skærsildsdannende interessesfærer. Denne lammelse holder sig helt frem til et godt stykke ind i den nye fysiske inkarnation, nemlig til det tidspunkt under opvækstens barndomsstadier, hvor den slumrende personlighed så småt begynder at folde sig ud. Først da begynder de lammede sjælelige organer for alvor at træde i funktion igen. Det må derfor siges at være både rimeligt og helt i kontakt med virkeligheden at omtale individets udfrielse af skærsilden

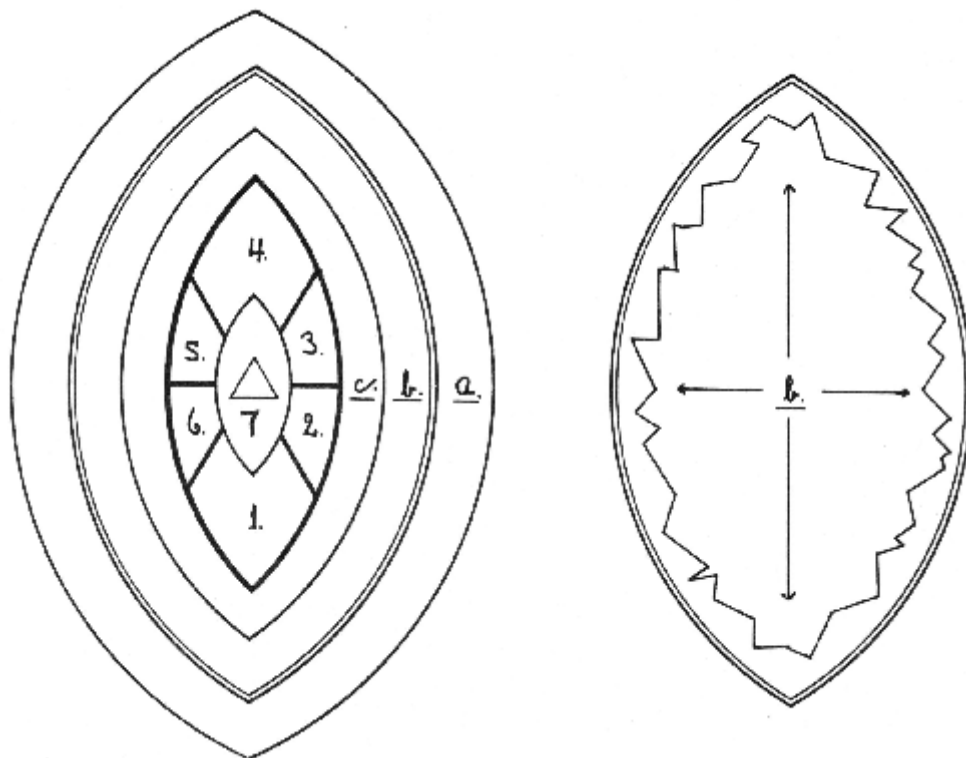
som en dødsproces. Det dør simpelthen (men altså kun midlertidigt) fra alt både i sig selv og uden for sig selv, der kosmisk set er af lav, uædel og primitiv natur. Men akkurat som den første død foruden at være en dødsproces også samtidigt var en fødselsproces, nemlig en fødsel ind i den åndelige verden, således er den anden dødsproces i virkeligheden også samtidigt en fødselsproces. Det er en fødsel ind i et område af den åndelige verden af en så forklaret og ophøjet natur, at alene udtryk som netop "Paradiset" eller "Guds rige" er værdige at stå som betegnelse derfor.

Med andre ord: gennem den anden død forlader det levende væsen den del af den åndelige verden, som bæres af de primitive, egoistisk betonedede fysiske interesser i dets mentale struktur, og træder i stedet ind i et helt andet åndeligt tilværelsesområde, nemlig et område af en så ophøjet karakter, at dets natur kun retmæssigt lader sig udtrykke gennem sådanne begreber som "Paradiset" eller "Guds rige".

-Vi skal i næste lektion sætte os nærmere ind i, hvad det faktisk er, der skjuler sig bag den anden døds portal og dermed, hvad det i virkeligheden er, der inden for rammerne af Martinus Kosmologi dækker sig under begreberne "Paradis" eller "Guds rige".

25.

Nærværende lektion skal vi afslutte med at omtale en interessant og vigtig konsekvens af den foran skildrede suggestionsvirksomhed i den første sfære. Til brug for denne redegørelse er vedføjede symbolskitse blevet fremstillet.

Vi forstår, at den første død er døden fra den fysiske organisme og dermed døden fra den med denne organisme forbundne kontakt med den fysiske verden. På symbolskitzen er den fysiske organisme og dermed også indirekte den fysiske verden repræsenteret ved tegningens yderste zone, mærket "a".

I fortsættelse heraf er vi klar over, at individet med den første døds indtræden ophører med at opleve den fysiske verden og i stedet for begynder at opleve den åndelige verden. Det begynder nærmere

betegnet at opleve den del af den åndelige verden, som bæres af dets egne udpræget fysiske interesser. Disse interesser materialiserer sig i den åndelige materie og danner den omverden, det nu oplever. Det er denne særlige af dets egne udpræget fysiske interesser dannede og opretholdte åndelige verden, vi benævner "den første sfære", og den er på symbolskitzen illustreret ved de to zoner "b" og "c".

Men alle disse i den første sfære forekommende scenarier producerer individet, som det vil vides, med sin egen åndelige struktur bortset naturligvis fra den del af disse scenarier, som produceres af beslægtede medvæseners åndelige strukturer. Denne åndelige struktur bag scenarierne er på symbolskitzen givet udtryk gennem den del af tegningen, der ligger indenfor zonerne "a", "b" og "c", altså den del, der er mærket med tallene 1, 2, 3, 4, 5, 6 og 7 plus den lille trekant helt i midten. Her symboliserer figurerne 1 – 6 den sjælelige strukturs seks åndelige legemer. Figuren mærket 7 symboliserer evighedslegemet, og den lille trekant Jeget: det oplevende og skabende Noget.

Man kan nu spørge, hvorfor den første sfære på symbolskitzen er givet udtryk ved hele to zoner, zonerne "b" og "c"? – Det er simpelthen for at betone, at den første sfære i hvert eneste levende væsens tilfælde kan opdeles i to generalområder, nemlig et, der af væsenet opleves som en skærsilds- eller helvedestilstand – det er det, der på symbolskitzen er mærket ved zonen "b" – og et, der af individet opleves som en lykke eller paradistilstand. Dette er på symbolskitzen markeret ved zonen "c".

Begge disse to generalområder opretholdes som sagt af det levende væsens egen åndelige struktur – her først og fremmest af den sjælelige struktur, der jo udgør den del af det samlede bevidsthedsapparat, der har den direkte indflydelse på den åndelige materie. Men det vil jo igen betyde, at man også groft må kunne opdele den sjælelige struktur i to generalområder, nemlig et der frembringer skærsildszonen, og et der frembringer paradiszonen. Dette er også tilfældet, selv om det af hensyn til overskueligheden ikke er givet specielt udtryk på skitsen.

Man vil nu uden videre kunne forstå, at disse den sjælelige strukturs to generalområder gensidigt udelukker hinandens udfoldelse. Således udelukker den serie sjælelige lokalorganer, der er disponerede for at frembringe skærsildsscenerne, en udfoldelse af de lokalorganer, der er disponerede for at frembringe paradisscenerne og vice versa, jævnfør det principielt umulige i at gå både op og ned ad en trappe samtidigt. Man kan ikke være både i paradiset og i helvede på én gang i den betydning af disse begreber, der her er blevet præciseret. Enten må man befinde sig i det ene af den første sfæres to mulige generalområder, eller også må man befinde sig i det andet; og afgørende for, hvilken af de to muligheder der i hvert enkelt tilfælde kommer i betragtning, er det spørgsmål, hvilket af de to organområder i den samlede åndelige struktur der hidtil har spillet den dominerende rolle i væsenets livsførelse. Er det det egoistiske område, vil også dette efter den første døds indtræden dominere tilværelsespræget i den første sfære, og væsenet er da uundgåeligt henvist til at gennemleve en skærsilds- eller helvedesepoke, jævnfør analyserne i lektionerne 36 og 37; er det derimod det andet område, vil tilværelsespræget, som vi i næste lektion skal komme til at se, blive af tilsvarende positiv og lys karakter. Zonerne "b" og "c" er altså ikke begge fremme på én gang. De kan kun være fremme én ad gangen.

Som det i denne lektion er kommet til udtryk, må ethvert væsen, der er strandet i en skærsildstilstand, hjælpes ud af denne gennem en indsats udefra, nemlig en indsats, som varetages af erfarne åndelige medvæsener, de såkaldte skytsengle. Gennem anvendelsen af den suggestive metode tvinger disse skytsengle det nødstedte medvæsens forestillingsliv bort fra skærsildstemaerne og ind i lyse og positive temaområder; og samtidig lammer skytsenglen som et obligatorisk led i hjælpeaktionen samtlige de lokalorganer i klientens sjælelige struktur, der just er disponerede for at

frembringe skærsildstilstandene. Og hermed er vi kommet til den egentlige pointe i nærværende fremstilling. Gennem denne lammelse af de omhandlede "negative" sjælelige lokalorganer løsnes nemlig så at sige hele det generalområde af tankeformer og forestillingsbilleder, individet tidligere oplevede som skærsildspanoramaer m.v. fra sin tilknytning til den tilgrundliggende sjælelige struktur og begynder at føre sin egen mere eller mindre varige, selvstændige tilværelse (se den selvstændige elipsefigur – mærket "b" – til højre på symbolskitsen).

Rent umiddelbart skulle man ganske vist tro, at disse tankeformer og forestillingsbilleder m.v. ville dematerialisere sig og gå i opløsning i samme øjeblik, forbindelsen med den bærende sjælelige struktur ophørte, og det gælder også for en stor dels vedkommende ja, for den største dels. Men der forekommer dog visse åndelige materiekombinationer frembragt af individets sjælelige struktur, der har en ganske betydelig stabilitet og bestandighed. Det drejer sig om sådanne, der refererer til enten meget fundamentale og til automatfunktion indøvede fysiske forestillinger (det Martinus kalder fysiske vanebevidsthedsforestillinger) eller til oplevelser og erfaringer i den fysiske verden, der har gjort ekstraordinært indtryk på individet.

Som eksempel på en typisk, fysisk vanebevidsthedsforestilling og dermed som eksempel på en meget stabil, åndelig materiekombination kan nævnes det levende væsens forestilling om sig selv som et fysisk individ, altså som et individ, der er udstyret med en til et særligt signalement svarende fysisk organisme. Og som eksempel på en meget dybtgående fysisk erfaring eller oplevelse kan nævnes en ulykkelig forelskelse, der på en eller anden måde har fået en dramatisk udgang. Begge disse to forestillingsområder produceres, som vi ved, af væsenets sjælelige struktur således at forstå, at de gennem nærmere bestemte, sjælelige lokalorganers virksomhed bringes til at materialisere sig i den åndelige materie.

Hvad det imidlertid her er af betydning af hæfte sig ved, er det ejendommelige forhold, at disse åndelige materiekombinationer gennem dette, at de mere eller mindre permanent produceres, efterhånden opnår en vis stabilitet og bestandighed i den forstand, at de med tiden viser sig vanskeligere og vanskeligere at dematerialisere og dermed opløse. Ikke mindst gælder dette med hensyn til netop det billede af sig selv, individet producerer i den åndelige materie. Dette billede, der som sagt har karakter af en fysisk organisme, der fuldstændigt svarer til den, det oprindeligt besad i den fysiske verden, opnår efterhånden en ligefrem forbløffende stabilitet og bestandighed, hvilket ikke mindst skyldes, at det allerede ubevidst har været frembragt eller produceret gennem hele den periode, som selve den fysiske inkarnation har strakt sig over. Og denne stabilitet og bestandighed medfører igen, at det nævnte billede i kortere eller længere tid er i stand til at opretholde en selvstændig og uafhængig tilværelse, selv om forbindelsen med den bærende sjælelige struktur ophører. Ja, ikke nok med det. Det kan endog selv i vid udstrækning helt mekanisk reproducere store partier af det oprindelige adfærdsmønster, hvorved forstås dét adfærdsmønster, der i den fysiske verden naturligt knyttede sig til den oprindelige, fysiske organisme. Og dette kan det jo bedre, jo mere fundamentalt indøvede og dermed også vanemæssigt udøvede disse partier af adfærdsmønstret har været. Det nævnte billede er ligefrem som et tungt hjul, der gennem påvirkning er blevet sat i bevægelse, og som på grund af sin masse i kortere eller længere tid fortsætter med at forblive i denne bevægelsestilstand, efter at påvirkningen er ophørt.

Det er altså ikke alle den første sfæres tankeformer og forestillingsbilleder, der går under som følge af den lammelse af den sjælelige strukturs skærsildsdannende lokalorganer, som foran er omtalt. Der gives tværtimod ikke så få af disse, der i kortere eller længere tid kan føre en selvstændig robottilværelse. Og i midten af disse sjælløse, åndelige materiekombinationer står altså den åndelige kopi af individets oprindelige fysiske organisme. Det vil med andre ord sige, at en hel del af den zone, der på symbolskitsen er mærket "b", i kortere eller længere tid overlever zonens udskillelse fra

helheden således at forstå, at den i en vis periode fører en selvstændig, sjælløs robottilværelse i den åndelige verdens første sfære, og ydermere i den del af denne første sfære, der hører skærsildsplanet til. – Denne fra helheden isolerede og udskilte åndelige robotmekanisme er på symbolskitsen illustreret ved den takkede elipsefigur – mærket “b” – der ses til højre på symbolskitsen foran (svarer til figur “b” på hovedtegningen).

– – – Som et kuriosum kan det til allersidst nævnes, at nogle af de mest massive og dermed kraftigst materialiserede partier af denne robotmekanisme under visse, udsøgte betingelser kan blive synlige på det fysiske plan. Det gælder ikke mindst med hensyn til kopien af den oprindelige fysiske organisme, idet denne meget naturligt udgør selve kernen i denne mekanisme og dermed også den del heraf, der under de antydede udsøgte betingelser lettest bliver synlig. – Det er sådanne synliggjorte åndelige robotter, der i tidens løb har givet anledning til skabelsen af sådanne begreber som “spøgelser” og “genfærd”. Et genfærd eller spøgelse – hævder Martinus – er nemlig som regel intet som helst andet end en afsjælet, åndelig kopi af et eller andet væsens oprindelige, fysiske organisme – altså ligefrem et åndeligt lig, men vel at mærke et lig, der har det ekstraordinære ved sig, at det på mekanisk grundlag kan fremvise en hel serie elementære livsytringer.

Med andre ord: visse af de tankeformer og forestillingsbilleder, der hidrører fra et levende væsens “negative” sjælelige lokalorganer, er i kortere eller længere tid i stand til at fortsætte deres tilværelse, efter at disse lokalorganer gennem en skytsengels indgreb er blevet sat ud af spillet, nemlig en tilværelse som en sjælløs robotmekanisme af automatiserede, åndelige materiekombinationer. – Det er som regel sådanne automatiserede materiekombinationer, der nu og da giver anledning til oplevelsen af genfærd eller spøgelser.

Spørgsmål til lektion 38

- 1.a) Kan det med rette hævdes, at eksistensen af den anden død er en velsignelse, og b) i bekræftende fald: hvorfor?
- 2.Hvad bringer primært den anden død til at indtræde?
3. Hvad er det, der retfærdiggør skærsildszonens eksistens?
- 4.Nævn den grundmetode, gennem hvilken de skærsildsramte væsener udfries!
- 5.Hvem er det egentlig, der anvender den ovenfor efterlyste metode?
- 6.Beskriv i korte træk teknikken i den metode, gennem hvilken de ovenfor efterlyste væsener udfører deres redningstjeneste!
7. Hvorfor er der grundlag for ligefrem at omtale det skærsildsramte væsens udfrielse som en dødsproces?
- 8.Hvad vil det være rigtigst at kalde den verden, som det skærsildsramte væsen gennem den anden død samtidigt fødes ind i?
9. Er der grundlag for at hævde, at nogle af det levende væsens tankeformer og forestillingsbilleder er i stand til at “overleve” en afbrydelse af forbindelsen med den tilgrundliggende sjælelige struktur?
- 10.a) Er talen om genfærd eller spøgelser ifølge Martinus ren overtro, eller b) har den faktisk noget med virkeligheden at gøre?

Løsning til lektion 37's opgavetilæg

1) Ja

2) Nej

3) Den er bestemt af det enkelte individs totale mentale udrustning samt graden af dets egoistiske tendens og primitive nytelsestrang

4) Omverdenen skabes af individet selv, uden at det har mulighed for at komme på sporet heraf. Det er kun i kontakt med denne ene verden. Dets tidsopfattelse er rent subjektivt baseret

5) Ja

6) a) 1) Forestillingen om dets eksistens. 2) Frygten for forstødelse dertil. 3) Samvittighedens røst. b) Nej, tværtimod

7) Dette, at de implicerede væsener til sidst bringes i den specielle tilstand, at de bliver indstillede på at modtage og bede om hjælp

P.B.-J.

NB. Disse svar er godkendt af Martinus